

"Bůh uzdravil". Nevystupují jako ti, kdo své činy připisují pouze sobě, ale dávají za ně jméno Boha, neboť věrně stojí před Jeho tváří a plní svěřené úkoly Jeho jménem.

Společný svátek vyjadřuje přání, aby více vynikla úcta k nim, každý archanděl má však určité zvláštní poslání v dějinách spásy. Jejich bližší představení ale necháme do některého z příštích Dvojlísteků.

Katechismus katolické církve v článku 350 říká: "Andělé jsou duchovní tvorové, kteří neustále oslavují Boha a slouží jeho spásným plánům, které má vzhledem k jiným tvorům." Archandělé představují zástupce těchto čistých duchů a nebeská knížata.

Když se jeden z archandělů představoval Tobiašovi, řekl: "Já jsem Rafael, jeden ze sedmi andělů, kteří jsou připraveni, aby vcházel před Hospodinovu slávu." (Tob 12,15) Přitom číslo 7 se vyskytuje v Bibli jako symbolické, značící plnost. Katechismus nám o andělech říká, že "jsou celým svým bytím Boží služebníci a poslové, stále hledí na tvář Otce a jsou dbalí rozkazů, poslušní na jeho slovo" (viz KKC 329 s odvoláním na Mt 18,10 a Ž 103,20). Připomíná také slova sv. Augustina: "Anděl je název úkolu, ne přirozenosti. Ptáš-li se, jak se nazývá tato přirozenost, je to duch; ptáš-li se, jaký má úkol, je to anděl. Podle toho, co je, je duch, podle toho, co koná, je anděl."

Závěrečná modlitba z breviáře

Bože, ty od věčnosti moudře určuješ služby andělů i lidí; dej, ať v našem pozemském životě zakoušíme pomoc tvých svatých andělů, sloužících bez ustání u tvého trůnu v nebi. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

dle catholica.cz

HYMNUS ZE SVÁTKU POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE

Kříží věrný, ze všech stromů
vzácný strome jediný,
žádný se ti nevyrovná
listím, květem, ovocem.

Blahé dřevo, blahým hřebem
blahé drží břemeno.

Opěvujte, ústa, vavřín
v slavném boji získaný,
o skvělém vítězství kříže
pějte slavný chvalozpěv:
kterak Vykupitel světa
obětován zvítězil.

S prarodiči svedenými
Tvůrce soucit projevil:
zakázaný plod když snědli,
a tak smrti propadli,
naznačil, že jiné dřevo
vzniklou škodu napraví.

Svatý kříží, ty jsi nesl
za hřích lidstva smírný dar,
stal ses novou archou spásy
světu, který ztroskotal,
z tebe stéká k spáse světa
Beránkova svatá krev.

LITURGICKÁ ČTENÍ - ROČNÍ CYKLUS B

Datum	Neděle	1.čtení	2.čtení	Evangelium
9. 9.	23. v mezidobí	Iz 35,4-7a	Jak 2,1-5	Mk 7,31-37
16. 9.	24. v mezidobí	Iz 50,5-9a	Jak 2,14-18	Mk 8,27-35
23. 9.	25. v mezidobí	Mdr 2,12a.17-20	Jak 3,16-4,3	Mk 9,30-37
30. 9.	26. v mezidobí	Nm 11,25-29	Jak 5,1-6	Mk 9,38-43.45.47-48
7. 10.	27. v mezidobí	Gn 2,18-24	Zid 2,9-11	Mk 10,2-16

Dvojlístek

od Panny Marie Nanebevzaté

Vydává Římskokatolické děkanství v Chomutově

Nám. 1. Máje 2, Chomutov 430 01

tel.: 474651396

e-mail: dvojlistek.chomutov@seznam.cz

web: www.chomutov.farnost.cz

80. ČÍSLO

září 2012

Milí farníci,

se začátkem školního roku nezačíná řada nových skutečností jen našim školákům, ale také pro nás katolické křesťany, ať už v místním rozměru či celosvětovém, začínají též nové události.

V celosvětovém rozsahu jistě je novou výzvou motu proprio sv. otce Benedikta XVI. PORTA FIDEI k Roku víry, který vyhláší svatý otec k 11. říjnu 2012, u příležitosti padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu, a skončí o slavnosti Ježíše Krista Krále, 24. listopadu 2013. Je to přímá výzva k osobní i společné reflexi žité víry.

V našem národním rozměru prožívání víry slavíme **Rok svatého Cyrila a Metoděje**, kteří nám hlásali a přinesli víru. Tato příprava na Jubileum začala 25. května 2012 v bazilice Santa Maria Maggiore, kde došlo k potvrzení a schválení slovanské liturgie bratří Cyrila a Metoděje, a také v chrámu sv. Klimenta, kde je sv. Cyril pohřben.

Je nám nabídnuta úžasná možnost skrze toto dvojí prožívání roku, aby se naše víra prohloubila a posílila a tak přinesla očekávané plody nejen pro naše osobní blaho, ale také v evangelizačním rozsahu spásu mnohým dalším bratřím a sestrám. Jak píše sv. otec:

Brána k víře (srov. Sk 14, 27), jež uvádí do života ve společenství s Bohem a umožňuje vstup do jeho církve, je pro nás vždy otevřena. Překročit její práh lze tehdy, jestliže se hlásá Boží slovo a srdce se nechá přetvářet proměňující milostí. Vstoupit do této brány znamená vydat se na cestu, která trvá po celý život. Tato cesta začíná křtem (srov. Řím 6, 4), díky němuž smíme Boha nazývat Otcem, a končí tehdy, když skrze smrt projdeme do věčného života. Ten je plodem zmrtvýchvstání Pána Ježíše, který chtěl darem svého Svatého Ducha přivést všechny ty, kdo v něj uvěří, do své slávy (srov. Jan 17, 22). Vyznávat víru v Trojici – Otce, Syna a Ducha Svatého – znamená věřit v jednoho Boha, který je láska (srov. 1 Jan 4,8): Otce, jenž v plnosti času poslal svého Syna pro naši spásu, v Ježíše Krista, jenž v tajemství své smrti a zmrtvýchvstání vykoupil svět, a v Ducha Svatého, jenž po staletí vede církev v očekávání slavného Pánova návratu.

Pojďme společně oživit oheň Ducha, který nám byl dán! K tomu vám všem rád žehnám

P. Alois

STANE SE

Bohoslužby v Chomutově během týdne v děkanském kostele i u sv. Barbory budou tak, jako během roku

Děkanský kostel: PO, ÚT, ST, ČT, PÁ, SO v **7.15 hod.**

PO, ST, PÁ v **18.00 hod.**

Sv. Barbora: UT, ST, PÁ v **17.00 hod.**

- V neděli **2. 9. ve 14.00 hod.** bude mše sv. ve Vysoké Jedli.
- V pondělí **3. 9.** bude mše sv. v **18.00 hod.** v děkanském kostele obětována **za vyprošení si Božího požehnání do nového školního roku.**
- Ve čtvrtek **6. 9. v 18.00 hod.** bude na děkanství adorace.
- V neděli **9. 9. ve 14.00 hod.** bude mše svatá v kostele v Březně u Chomutova.
- Ve čtvrtek **13. 9. v 17.00 hod.** bude na děkanství setkání manželů.
- V pátek **14. 9. v 16.30 hod.** bude na děkanství první setkání Broučků v letošním školním roce.
- V sobotu **15. 9.** se koná **v Bohosudově pouť rodin k P. Marii Bolestné se mší sv. od 10 hod.**
- V sobotu **15. 9. ve 14.00 hod.** bude mše sv. na Květnově.

V neděli **16. 9. v 8.30 hod.** je poutní mše sv. v Údlících v kostele **Povýšení sv. Kříže.**

- V pondělí **17. 9. v 15.30 hod.** bude modlitební setkání seniorů na faře.
- Ve čtvrtek **20. 9. v 18.00 hod.** bude na děkanství adorace.
- V pátek **21. 9. v 16.30 hod.** bude na děkanství setkání ministrantů.

V pátek **28. 9. o Slavnosti sv. Václava** bude mše sv. v děkanském kostele pouze v **8.00 hod** a u sv. Barbory v **18.00 hod.**

- V sobotu **29. 9. od 14.30 hod** bude na faře v Jirkově „zahradní slavnost“. Všichni jste srdečně zváni.

V neděli **30. 9. v 15.00 hod** bude poutní mše sv. v kostele **sv. Václava ve Vysočanech.**

- V pondělí **1. 10. v 15.30 hod.** bude modlitební setkání seniorů na faře.
- Ve čtvrtek **4. 10. v 18.00 hod.** bude na děkanství adorace.
- V pátek **5. 10. v 16.30 hod.** bude na děkanství setkání Broučků.

V sobotu **6. 10.** bude **vikariátní pouť na Květnově** s modlitbou svatého růžence na schodech v **10.00 hod** a mší svatou v **10.30 hod.**

- V neděli **7. 10. ve 14.00 hod.** bude mše sv. ve Vysoké Jedli.

Výuka náboženství na děkanství začíná v **týdnu od 17. září 2012.** Prosíme, přihlaste své děti a mládež k výuce náboženství, která je pomocí rodičům k naplňování závazků, které byly dány při křtu Vašich dětí, že budete vychovávat a vést své děti v katolické nauce.

PO 15.30 hod. 5. - 7. třída ZŠ

ÚT 16.15 hod. 1. - 4. třída ZŠ

ST 16.30 hod. 8. a 9. třída ZŠ (středoškoláci)

CESTA DO ŠPANĚLSKA – ZÁŽITKY POUTNICE (12. ČÁST)

Den osmý: pátek 21. 8. 2011 (Madrid (Quatro Vientos) – Avila)

Ráno nás ze spacáku probudil hlas zesílený reproduktorem na maximum – tedy pohazení to zrovna nebylo, ale nutno dodat, že spáči nezůstali. Po noční bouři ani památka (až na ty pobožené adorační stany, které odletěly o notný kousek dál) a nás čekalo vyvrcholení dnů mládeže – mše svatá s papežem Benediktem XVI. Přede mší se sektory začaly ještě více plnit, protože dobrovolníci „vyklízeli“ uličky – nikdo totiž nevěděl, kterou z nich pojedou bílý, neprůstřelný papamobil. Kudy papež projíždí, se pak dalo velmi dobře poznat podle hlučného vítání a téměř elektrizace lidí v daném sektoru. Několikrát už se zvuková vlna blížila až k nám, ale bílé vozítko vždy zabočilo do nějaké vedlejší uličky. Pak se ale v uličce objevili muži v černém, s brýlemi na očích a tajemným výrazem ve tváři – papežova ochranka – a necelé 2 metry od nás se z otevřeného okna svého papamobilu usmíval žehnající Benedikt. (Napadlo mě, že asi musí mít alespoň na tu cestu sektory špunty v uších, protože decibely se tu opravdu roztáčely) Tak, papeže jsme viděli a teď už se může přejít k slavné bohoslužbě – liturgie se opět ukázala ve své kráse, kterou podtrhla papežova promluva k nám mladým i celému světu. „Následujte Ježíše ve víře, to znamená, putujte s Ním ve společenství církve. Nelze následovat Ježíše osamoceně. Kdo podlehne pokušení žít víru podle individualistické mentality, která převládá ve společnosti, vystavuje se riziku, že se nikdy nesetká s Ježíšem Kristem anebo skončí následováním Jeho falešného obrazu. Mít víru znamená opírat se o víru bratří, a stejně tak tvoje víra slouží víře druhých jako opora. Prosím vás, drazí přátelé, abyste milovali církev, která vás zrodila k víře, která vám pomohla lépe poznat Krista, která vám dala objevit krásu jeho lásky. Není možné setkat se s Kristem a nedat jej poznat druhým. Nenechávejte si Krista pro sebe! Předávejte druhým radost svojí víry.“ Slunce už se opět dalo do práce a tak jsme s povděkem vytáhli vějíře, které byly součástí balíčku poutníka. Pohled na řady kněží v ornátu a s širokým madridským kloboukem na hlavě stál za to.

Anděl Páně na závěr a následovala krkolomná cesta zpátky – pokud se na letiště dopravovalo celý den, aby to bylo co nejvíce postupné, teď se z letiště všichni valili ven najednou. Nemusím asi ani říkat, že jsme se poztráceli... Po několika hodinách jsme se ale všichni sešli a vydali se na letmou prohlídku města – mimo několika novogotických chrámů jsme zvenku obdivovali i Palacio Real – Královský palác. Dál už jsme ale Madridu čas nevěnovali a i nádherný Escorial jsme jen z venku za deště letmo prohlédli a pokračovali dál...

Světové dny skončily a Madridané, kteří si z toho důvodu raději vzali dovolenou a odjeli, co nejdál to šlo, se mohli zase v poklidu vrátit zpátky do města, které na týden hostilo více mladých, než má leckteré velkoměsto obyvatel. A do svých domovů se vraceli i všichni poutníci, kromě 7 statečných z Chomutova, kteří se vydali směrem Avila.

pokračování příště, Mája

ARCHANDĚLÉ

V měsíci září slavíme, vedle mnoha krásných svátků jako např. sv. Řehoře Velikého - papeže a učitele církve, sv. Jana Zlatoústého, patrona přečapelského kostela sv. Matouše - apoštola a evangelisty, národních patronů sv. Ludmily a sv. Václava, Povýšení svatého kříže či dvou mariánských svátků - Narození Panny Marie a Panny Marie Bolestné, také svátek tří archandělů. Řekněme si k nim něco více. Bible nám je představuje jako ty, kteří stojí před Bohem (Lk 1,19; Tob 12,15). Povšimněme si jejich jmen a významu slova v hebrejštině. Michael - "Kdo je jako Bůh?", Gabriel - "Bůh ukázal svou sílu" (či "Muž Boží"), Rafael -

a příspěvek na provoz ústředí). Na vymezení a ocenění původního církevního majetku spolupracovalo ministerstvo kultury s ministerstvem financí a ministerstvem zemědělství na základě podkladů od církví a náboženských společností. Tyto podklady a metodika ocenění byly v roce 2008 kontrolovány a verifikovány renomovanou mezinárodní poradenskou firmou Ernst & Young. Pokud by se měla odhadovaná hodnota navráceného církevního majetku změnit, je nezbytné kvalifikovaně říci, v čem byla metodika stanovení hodnoty nesprávná, co je třeba změnit a jak nově stanovit hodnotu majetkové podstaty vyrovnání vztahu mezi církvemi a státem.

2. mýtus: Majetek určený církevnímu vyrovnání církvím nepatřil.

Církevní majetek zahrnutý do návrhu vyrovnání představuje pouze majetek církví (farností, diecézí), řádů a náboženských společností registrovaný v pozemkových knihách a zabraný státem po 25. únoru 1948. Je nepochybné, že tento majetek k rozhodnému datu církvím a jejich subjektům patřil *(také proto jim byl znárodnovacími dekrety zabírán)*.

3. mýtus: Církev budou vyrovnáním zvýhodněny proti restituentům.

Na rozdíl od restituentů bude církvím vrácen pouze majetek, který je v držení státu, konkrétně Pozemkového fondu a Lesů České republiky. Bývalý církevní majetek ve vlastnictví obcí, krajů a všech právnických a fyzických osob zůstane nedotčen. Církevní vyrovnání se netýká náhrady za živý a mrtvý inventář, který restituenti obdrželi. Zákon o půdě, podle kterého byla provedena restituce majetku fyzických osob, určoval naturální restituci i v případech, kdy původní majetek nemohl být ze zákonných důvodů vydán. Tomu odpovídalo i „ocenění“ majetku, aby náhradní naturální restituce mohla být vůbec uskutečněna. Srovnávání restitucí s církevním vyrovnáním je nemožné z metodických důvodů. Na rozdíl od restituentů nebudou moci církev žádat o náhradu majetku v naturální formě. Namísto toho jim má být vyplacena adekvátní finanční náhrada. Církev tedy nejsou zvýhodněny oproti restituentům, spíše naopak.

4. mýtus: Majetek se bude vracet v nejméně vhodném období ekonomické recese.

Systematická diskuse o církevním vyrovnání byla zahájena vládou Miloše Zemana v letech 1998 - 2002. Ministr kultury tehdejší sociálně demokratické vlády Pavel Dostál ustanovil komisi pro narovnání vztahů mezi církvemi a státem. Hodnota majetkového vyrovnání, s níž se pracovalo v roce 2000, činila 100 miliard korun. Tato suma vloni odpovídala částce 131 mld. Kč v cenách roku 2011. Na konci letošního roku při očekávané roční míře inflace 2,9% by činila 134,556 mld. Kč! Byla by tedy o 556 milionů vyšší než částka, kterou nyní předkládá vláda České republiky! V roce 2008 skončilo 10leté období hospodářské expanze, které bylo vystřídáno obdobím hospodářského poklesu vyvolaného světovou finanční a dluhovou krizí. Po něm přišla hospodářská recese, která nás prozatím sužuje. Makroekonomická predikce Ministerstva financí ČR odhaduje v příštím roce 1% reálný růst s výhledem 1,9% na rok 2014 a 2,7% pro rok 2015. Hospodářské oživení se začíná blížít i k nám. Navíc navrácené zdevastované církevní budovy budou vyžadovat nemalé investice pro jejich záchranu nebo jiné užití. Církevní vyrovnání tak pro naši ekonomiku může představovat významný pro-růstový impuls. *Přijetím zákona se také odblokuje bývalý církevní majetek, který je ve vlastnictví obcí a krajů a ty budou moci s tímto majetkem začít volně nakládat, např. na něm stavět, jej prodávat atd.*

5. mýtus: Finanční vyrovnání s církvemi destabilizuje náš státní rozpočet.

V žádném případě. Vždyť dodatečné výdaje ve výši 1,97 mld. Kč ročně představují pouze 0,17% plánovaných rozpočtových výdajů letošního roku.

Přestože vyplácení státního příspěvku církvím v rámci církevního vyrovnání skončí za 17 let, tak už v 15. roce vydá státní rozpočet na církev méně než by musel vydat, pokud by k církevnímu vyrovnání nedošlo. Po 30 letech, v roce 2043 zmizí položka církev z výdajů státního rozpočtu. V roce 2055 se vyrovnají celkové náklady na církev a církevní vyrovnání od roku 2013 s rozpočtovými výdaji na církev, pokud by k vyrovnání nedošlo. V roce 2062, 50 let od církevního vyrovnání, bude kumulovaná rozpočtová úspora díky jeho přijetí 28,63 mld. Kč v cenách roku 2011 ve srovnání se stavem, že by k vyrovnání nedošlo. Po ukončení splátek finančního vyrovnání v roce 2043 bude rozpočtová úspora následujícího roku zvýšená o daně z církevního majetku, resp. daně z jeho výnosů činit 3,8 mld. Kč a s rostoucími výnosy z církevního majetku by se měla v následujících letech zvyšovat.

6. mýtus: Navrácený církevní majetek bude z velké části patřit Vatikánu.

Oprávněnými osobami pro navrácení majetku budou farnosti, řády, kongregace, diecéze a další instituce registrované v České republice. Tyto právnické osoby budou mít plné dispoziční právo k majetku. Rozhodování o použití výnosů z majetku bude zcela v jejich kompetenci. Schválení Vatikánu podléhá pouze zcizení (prodej) majetku římskokatolické církve, jehož cena převyšuje 1,5 milionu eur. Jedná se o kontrolní mechanismus římskokatolické církve, který má zabránit defraudaci velkých rozměrů. Z tržby za prodaný církevní majetek stejně jako z jeho výnosů se Vatikánu nic neodvádí.

7. mýtus: Majetek dostanou preláti na úkor potřebných.

Církev provozují sociální zařízení, v nichž pečují o zdravotně postižené, staré a opuštěné spoluobčany v nouzi. Provozují charitativní činnost doma i v zahraničí. Zkušenosti ze zemí, kde se taková veřejně prospěšná činnost kontinuálně rozvíjela v době, kdy u nás vládla komunisty, ukazují, že církev v komplexu svých sociálních aktivit nemají alternativu. Například u našich sousedů se církev stala robustním nástrojem pomoci občanům v nouzi, který efektivně doplňuje státní systém sociální péče. Je pravděpodobné, že výnosy z navráceného církevního majetku pomohou zvýšit úroveň sociální a specifické zdravotní péče v naší společnosti.

8. mýtus: Církev se stanou bohatými korporacemi s mocenskými ambicemi.

Církev budou muset během 30 let nahradit roční příjmy ze státního rozpočtu ve výši 1,5 mld. Kč. Nemohou to učinit jiným způsobem než prostřednictvím výnosů z navráceného nemovitého a finančního majetku. S tímto majetkem musí podnikat tak, aby roční výnosy za 30 let dosáhly nejméně 1,5 mld. Kč v současných cenách. Vzhledem ke stavu, struktuře a dislokaci tohoto majetku se jedná o obtížný úkol. Jeho naplňování neumožní církvím využívat navrácený majetek neproduktivně a neefektivně. Ztráty z hospodaření či jiné majetkové újmy by církvím znesnadnily zachování současné úrovně jejich výdajů v budoucnu, zvláště však po roce 2043, kdy skončí vyplácení vyrovnávacího příspěvku. Vyhnout se bolestným výdajovým škrtům či bankrotu, znamená odpovědné a efektivní hospodaření spojené s pečlivým zvažováním navyšování neproduktivních výdajů. Na ně si budou muset církev předem vydělat! Současná situace církví a navrhovaný způsob církevního vyrovnání téměř vylučují jiné použití

výnosů z navráceného majetku než pro vlastní provoz a klíčové činnosti, jež zabezpečují církve po celém světě. Navíc je po kvalitní sociální a zdravotní péči, vzdělávání, kultuře a zlepšení stavu většiny církevních architektonických památek v naší zemi dlouhodobě neuspokojená vysoká poptávka, na niž veřejné rozpočtové zdroje už dávno nestačí.

9. mýtus: Církve nebudou umět s navráceným majetkem dobře hospodařit.

Stav majetku k navrácení církvím je ve většině případů takový, že horší už snad být ani nemůže. To je výsledek déle než 60leté státní správy. V době znárodnění byl tento majetek funkční a ve velmi dobrém stavu. Vedle církevních vlastníků se o něj dlouhodobě starali patroni, kteří byli po roce 1948 rovněž vyvlastněni. Budovy k navrácení na sebe často upozorňují svou opuštěností a žalostným stavem. Ruiny, v něž se mnohé budovy přeměnily, jsou památkem nedobrého hospodaření se „všelidovým“ majetkem, resp. stále viditelným produktem komunistické a státní majetkové správy. Církve, pokud nebudou moci nemovitosti přímo využívat, je podobně jako jiní soukromí vlastníci pronajmou k produktivním účelům, aby se mohly podílet na ekonomických výnosech z nich. *Jak „umí“ hospodařit stát, se ukazuje dnes a denně na korupčních kauzách, tunelech státních (veřejných) firem (Lesy ČR, Dopravní podnik Praha atd.) či státních fondů (Fond národního majetku, Fond dětí a mládeže atd.).*

10. mýtus: Církevní restituce jsou nespravedlivé.

Nejde o restituce. Obsahem pojmu restituce je navrácení do původního stavu. V případě církevního majetku restituci nelze provést, neboť mezi znárodněným majetkem a jeho současným stavem a strukturou je nesrovnatelný rozdíl. 44% majetku původního majetku je nenávratně ztraceno a 56% majetku se vrátí ve stavu odlišném, než jak byl církvím bez náhrady zabaven. V původním rozsahu nelze obnovit patronáty zaniklé znárodněním majetku patronů. Legitimitu navrácení církevního majetku se opírá rovněž o rozhodnutí Ústavního soudu ČR. Je zřejmé, že minulé majetkové a hospodářské poměry nelze obnovit v původní podobě. Proto návrh zákona řeší především budoucí vztahy sekulárního demokratického státu a církví. Státu odpadne povinnost financovat duchovenské aktivity církví ze státního rozpočtu. Z daní nevěřících nebudou hrazeny mzdy duchovních, jejich pojištění jako státních zaměstnanců, platy církevních zaměstnanců a další náklady na provoz církví. Rozpočtové prostředky bude možno použít k účelu, s nímž se bude ztotožňovat větší část společnosti. Náklady na duchovenské aktivity budou církve hradit z vlastních zdrojů. Stále kladená otázka „Kdo na koho doplácí?“, ztratí v souvislosti s církvemi smysl. Zatímco nekonečné diskuse o církevním majetku naši společnost dlouhá léta rozdělovaly, tak je značně pravděpodobné, že „vyrovnání“ spojené s dobrým hospodařením s církevním majetkem nesoucím výnosy, z nichž se budou státu platit daně, umožní církvím zvýšit rozsah a kvalitu poskytované sociální péče, zdravotnictví, vzdělání, kultury a charity. Prospěch z toho budou mít věřící i nevěřící, což nepochybně přispěje k větší společenské harmonii v naší zemi.

Hranice 25.2.1948

Zákon stanoví, že se napravují pouze křivdy spáchané v období od 25.2.1948 do 1.1.1990. Za původní církevní majetek se považuje pouze majetek, které církve měly ve vlastnictví alespoň po část období od 25.1.1948 do 1.1.1990. Vlastnictví bude přezkoumávat Pozemkový fond, Lesy ČR a pozemkové úřady. Nebude se vracet majetek, který byl zabrán na základě dříve přijatých zákonů (před rokem 1948) a byla za něj vyplacena náhrada.

V současné době v naší společnosti vrcholí debata o narovnání vztahů mezi státem a církvemi (nepřesně „církevní restituce“). Komunistická diktatura církvím ukradla veškerý majetek, který sloužil jak pro bohoslužebné účely (kostely, kláštery, kaple...), tak celé společnosti (nemocnice, školy, sociální zařízení atd.), a samozřejmě také „produktivní“ majetek (pole, lesy, rybníky...), z jehož výnosů církve zmíněné činnosti financovaly. Po dlouhých 22 letech od konce tohoto zločinného režimu (po celou tuto dobu od „revoluce“ měl český stát z původně církevních majetků nadále příjmy, např. za prodej dřeva z církevních lesů, nájem z církevních polí apod. – podle výpočtů VŠE v Praze za období 1948 – 2007 stát na církve vydal o 168,6 mld. Kč méně, než činily celkové výnosy ze zabraného církevního majetku) došlo k dohodě zástupců 17 církví a náboženských společností s vládou na kompromisu přijatelném pro obě strany. V Poslanecké sněmovně je právě před závěrečným hlasováním zákon, který má nejen zmírnit některé majetkové křivdy, ale také uspořádat vztahy státu a církví do budoucnosti. Jak v Parlamentu, tak v médiích však zaznívá mnoho nepravd, či dokonce přímo mýtů. Protože prostý argument „co bylo ukradeno, má být vráceno“ nepřátelům církve nestačí (naopak, na billboardech ČSSD je nám podsouváno, že snad církev/bohatý prelát/Vatikán chce něco neoprávněně získat či dokonce ukrást státu/všem občanům) a mediální masáž vnáší nejistotu i do řad věřících, snaží se církve i vláda vysvětlovat a vyvracet tyto mýty. Přinášíme odpovědi sestavené Českou biskupskou konferencí na 10 nejčastějších mýtů (doplňující komentáře *kurzívou*). Úvodem představujeme princip narovnání státu a církví, jako doplněk závěrem pak odpověď na obavu z prolomení hranice 25.2.1948. Další argumenty k zákonu lze nalézt také na stránkách Ministerstva kultury v sekci Dotazy.

Ing. Lukáš Tomko

Princip narovnání

Celková hodnota majetku církví a náboženských společností, který jim byl ukraden, byla odhadnuta na 134 mld. Kč. Část majetku je ve vlastnictví státu (prakticky v držení Lesů ČR a Pozemkového fondu ČR) – ta bude vydána fyzicky, pokud se o daný konkrétní majetek (pozemek, budovu...) bývalý vlastník přihlásí a prokáže, že mu majetek patřil. Odhaduje se, že se takto vydá cca 200 tis. hektarů pozemků v hodnotě 75 mld. Kč. To je maximální částka, může se totiž stát, že o některý majetek se bývalí vlastníci nepřihlásí nebo nedokáží prokázat, že jim skutečně patřil. Majetek, který v současné době nevlastní stát, ale např. kraje, obce či právnické a fyzické osoby, vydáván nebude. Za něj bude vyplacena finanční náhrada ve výši 59 mld. Kč (134-75=59). Tato částka bude splácena po dobu 30-ti let ve výši cca 2 miliardy ročně (to jsou necelé dvě tisíce státního rozpočtu). Po dobu 15-ti let bude stát zároveň vyplácet také dosavadní státní příspěvek církvím (na platy duchovních), který se bude postupně snižovat a po 15 letech jeho vyplácení skončí. Tím dojde k finanční odluce státu od církví a ty se budou muset o svůj chod starat z vlastních prostředků (ať už výnosů z navráceného majetku, příspěvků věřících apod.).

1. mýtus: Navrácený majetek v hodnotě 134 miliardy korun je nepřiměřeně vysoký.

O vyrovnání vztahů mezi církvemi a státem se jedná od poloviny 90. let. Navrácení církevního majetku byl od počátku nezbytnou součástí vyrovnání. Po odmítnutí církevních asignací (možnost každé fyzické osoby směřovat část odváděné daně z příjmů přímo církvím) byl církevní majetek považován za hlavní zdroj financování církví a náboženských společností v situaci, kdy státní rozpočet přestane financovat duchovenské aktivity církve (platy duchovních

Vyznání víry

Vyznání víry církve, upravené a uspořádané do krátké formule, má svou vlastní zajímavou historii a patří plně k poslání církve. Našli se sice i takoví, kteří odmítali jakékoli svazování víry do formulek, s poukazem na spontánní vyjadřování Nového zákona, ale už sám Nový zákon potvrzuje, že formulace pravdy víry mělo svůj řád.

Nejkratším a nejstarším vyznáním víry je spojení "Pán Ježíš" (viz I Kor 12,3). Je pravděpodobné, že svatý Pavel mysli především na ty křesťany, kteří byli pod trestem smrti nuceni rouhat se Ježíši Kristu.

Pod vlivem vstupu křesťanů obrácených z pohanství do církve jí však začalo hrozit rozmělnění jejího učení působením nejrůznějších nových názorů. Církev brzy vycítila nutnost - a v tom byla římská komunita jedna z prvních - dát biblickému vyznání víry církve pevnou formu. Kromě toho došlo na koncilu nicejském k zásadnímu průlomu do této tradice, když byla do vyznání víry zařazena pravda, která není doslovně vyjádřena Písmem svatým, totiž, že Syn je "jedné podstaty s Otcem". Tímto procesem postupně vznikalo to, čemu se dnes říká "krédo", "symbolum", či "vyznání víry".

Vyznání víry bylo zpočátku výlučně vázáno na liturgii, konkrétně na katechumenát a udílení křtu.

V letošním ročníku Dvojlistku bychom se zaměřili v rámci našeho dalšího vzdělávání na obsah a formulaci naší víry, jak ji obsahuje tzv. "apoštolské" vyznání víry.

Věřím

Není možné v krátkosti postihnout všechny odstíny víry, proto je třeba i následující řádky brát spíše jako inspiraci k další úvaze. Pojem "víra" se často chápe jako něco výlučně náboženského. Když se řekne „věřící“, má se automaticky na mysli člověk, který „věří v Boha“. Ve skutečnosti však je otázka důvěry, víry otázkou bytí i nebytí každého člověka. Všechny lidské vztahy jsou podmíněny a ovlivněny vzájemnou důvěrou, bez ní není člověk schopen spolknout sousto, napít se vody. Skutečným problémem člověka proto není „jestli“ věřit nebo ne, ale spíše "komu" a "jak" věřit.

Víra má být harmonickou kompozicí rozumového poznání a důvěryplné odevzdanosti. Důvěra a poznání jsou dva základní stavební prvky víry. Bez poznání se víra stává důvěřivostí, ve které člověk naletí každému. Bez důvěry je poznání šťouralstvím, ve kterém člověk pořád jen něco zkoumá, ale nedokáže udělat nezbytný krok do neznáma, v důvěře. Víra v Boha je tedy především osobním přilnutím člověka k Bohu a současné svobodným souhlasem se vši pravdou, kterou Bůh zjevil. Víra v člověka se od víry v Boha liší především v tom, že musí zahrnout i jeho slabosti. Jak říká opět katechismus, není možné klást stejnou důvěru, jakou klademe do Boha, i do lidí. Zklame se v člověku jen ten, kdo jej "zbožňuje", kdo si jej vysnívá jako božsky dokonalého. Ježíš po svém zmrtvýchvstání nevyčítal apoštolům, že zklamali jeho důvěru. Naopak, i po jejich selhání je pověřuje pasením svých oveček. Není to z jeho strany naivita, ale vzor důvěry v člověka. Takové důvěry, která je upřímná, i když si zároveň uvědomuje, že ten druhý je a bude stále jen hříšným člověkem. V takové důvěře se Ježíš odevzdal lidem slabým a z toho důvodu nebyl hříšností apoštolů "zaskočen".

Jak učí již apoštol Pavel, k poznání Boží existence je možné dojít světlem přirozeného rozumu skrze stvořené věci (Řím 1, 19-21). Bůh však se především sám dává člověku poznat - proto

církev mluví o "zjevení" Božím, tedy o kroku Božím směrem k člověku a o víře jako "daru". Když však ve Starém zákoně mění jméno Jakubovi na Izrael (Gen 32,28), sám na Jakubovu otázku, jak se jmenuje?" neodpovídá přímo. Tím Bůh dává najevo, že člověk jej nemůže poznávat tak, jak poznává stvoření, nikdy jej nemůže považovat za své vlastnictví.

V prvních dobách církve se zrodil spor, který přetrval věky, vlastně až dodnes: je možné Boha opravdu poznat? Jedni tvrdili, že to možné není, protože kdyby tomu tak bylo, už by Bůh nebyl Bohem. Tento postoj převládá dodnes zejména v pravoslavné teologii a upřednostňuje poznání Boha nikoli prostřednictvím rozumu, ale lásky. Druzí zase říkali, že bez poznání Boha jej není možné milovat. Je tedy dřív poznání a z něj láska, a nebo je nejprve láska a z ní poznání? Svorně se však uznávalo, že Boha mohou vidět-poznat jen lidé "čistého srdce", tedy pokorní a kající. Pravda je jako obvykle kdesi uprostřed. Možná známe přirovnání Terezie Ježíškovy o různých stupních nebeské blaženosti - svatí jsou jako nádoby různé velikosti, každá je naplněná až po okraj.

Každý stupeň poznání Boha má svou hodnotu; nedá se nikdy říci, že někdo zná Boha víc a druhý méně. Snad by to bylo možné ukázat na jiném příkladu, totiž, že láska malého dítěte a láska světce jsou stále jedna a táž láska, která je současně plnohodnotná a současně stále zdokonalitelná. Stadia lásky - a stejně tak poznání - tedy nejdou od nedokonalého k dokonalému, ale spíše od plného k plnějším. Jen tak se člověk ubrání tomu, aby své hledání Boha bral jako marné plahočení, které se změní až po smrti. Slova jako poznání "částečné", "neúplné" není proto možné brát ve smyslu jakéhosi provizoria, kdy člověk poznává jen "kousek" Boha a nebo jen jeho stín či znetvořeninu, jen ne jej samotného. Bůh nenechává člověku poznávat své náhražky, ale vždy sebe sama.

Důvěra, jako součást víry, se zase doplňuje s poznáním. Je jakousi odpovědí na poznání a současně je prohlubuje, je výrazem ochoty tvořit společenství a žít v něm s druhým. V tomto je právě praotcem všech věřících v Boha Abrahám, který odevzdal svůj život zcela do rukou Božích. Katechismus shrnuje projevy křesťanské důvěry takto: poznávat velikost Boží, žít ve vzdávání díky, uznávat společenství a důstojnost všech lidí před Bohem, užívat správně věci stvořených a důvěřovat Bohu za všech okolností (srv. KKC 222-227). Příchodem Ježíše Krista je víra lidí v Boha obohacena o důležitou pravdu. Skrze Krista v Duchu poznávají v Bohu svého Otce a jejich důvěra k němu nabývá nových a nevidaných rozměrů. Ježíš Kristus, vtělený Boží Syn, je zárukou pro lidi, že mohou Bohu Otci naprosto důvěřovat a odevzdat se mu.

Ještě zbývá říci, že svým "věřím" se člověk připojuje k "my věříme" celé církve (srv. KKC 26). Společná víra všech křesťanů je odjakživa chápána jako výraz jednoty a vzájemného pouta (tzv. ortodoxie - pravověrnost, na rozdíl od heterodoxie - nepravověrnost). Odmítnutí společné víry (apostaze – odmítnutí celkové, hereze – odmítnutí částečné) se stále více chápalo ne jako pouhý věroučný spor, ale jako odmítnutí společenství církve (schizma). Neboli: ten, kdo odmítal pravdu, odmítal i důvěru.

A na závěr ještě uveďme pokus o definici křesťanské víry, jak by vyplynula z učení církevních Otců: Křesťan veřejně vyznává víru, neboli vydává se bez rezerv jedinému Bohu, hlásanému církví jako Trojice, když jej přijímá do svého konkrétního života jako nabídnutou spásu (podle S. Sabugala).